

Örnek, Sedat Veyis 1958 “Hi”, *Yeni Hikâyeler 1959* içinde, İstanbul: Varlık Yayınevi.

SEDAT VEYİS ÖRNEK

H İ

Tel örgüleri dünyayı her hangi bir yerinden ikiye bölüyor, nöbetçiler bir yasak oyununun korkunç güzelliğini her saat başı birbirlerine devrediyorlardı. Silâhlarının haznelerinde geceyi konuşturacak, geceyi şakır şakır ortasından yaracak çelik çekirdekli mermiler vardı. Dağ taş düşmandı. Karşı tepelerin üzerindeki bodur ağaçlar, güdük çamlar birer ihanet, birer tavşan ürkekliğiyle kıpırdıyorlardı. Han nehri ulu bir durgunlukla akıyor, çok uzaktan, köprünün üzerinden cemşeler geçiyordu. Gece büyük, başedilmez kuvvetiyle gözlerimize kadar dolmuştu. Nöbetçiydim. Mum ışığının altında kitap okuyordum. Çadırın önünde ayak sesleri işittim. Tanıdığım bir ses rütbemi çağırırdı.

"— Teğmenim!"

"— Gir içeri!"

Nöbetçi çavuşu içeri girdi, çakıldı.

"— Söyle!"

"— 12 - 1 nöbetçisi tel örgünün kenarında bir Koreli çocuk yakalamış. Tel örgünün bu tarafına geçmiş."

"— Nerede?"

"— Dışarda. Kapının önünde bekliyor."

"— İçeri getir!"

Nöbetçi çavuşu içeri soktu. Sırtında ince, beyaz bir gömlek. Ayakları yalnayak. Sağları dikilmiş. On yaşında var yok.

"— Yaklaş!" dedim.

Korkarak baktı, kıpırcamadı. Nöbetçi çavuşuna:

— Türkçe biliyor mu?"

— Biliyor. Dışarda bizimle konuştu."

"— Söyle ışığa gel!"

Kapının kenarına iyice büzüldü.

"— Gelsene ulan!"

Nöbetçi çavuşu ensesinden tuttu, önüme getirdi. Titriyordu.

“— Ne arıyordun tel örgünün kenarında?”

“— . . . . .!”

“— Sana söylüyorum. Cevap versene!”

“— . . . . .!”

Yatağımdan doğruldum. Bir adım geri çekildi. Alt dudağı titriyordu. Gözlerinin bulutlandığını gördüm. Dokunsam ağlıyacaktı. Yumuşak konuştum:

“— Korkma oğlum. Sana birşey yapmıyacağım. Söyle niçin bu tarafa geçtin? Biliyorsun bu tarafa geçmek yasak.”

“— . . . . .!”

Çavuşa:

“— Ara şunun üstünü!” dedim.

Cebinden boş bir kibrit kutusu, kirli bir mendil, bir jilet kâğıdı, küçük, pashı bir çakı çıktı. Çakıyı gösterdim.

“— Bu ne?”

“— . . . . .!”

Bağırdım:

“— Konuşmazsan seni hapsederim.”

Ellerini ince gömleğinin üzerinde birleştirdi, boynunu eğerek çavuşa baktı. Çavuşa:

“— Çık sen!” dedim. Çavuş çıktı.

“— Döğdüler mi seni?”

“— Yok.”

Gözlerine baktım. Gözlerini benden kaçırdı, çıplak ayaklarının ucuna dikti. Bir müddet sustuk. Sonra bir an gözlerimiz karşılaştı. Gülmek istedi, cesaret edemedi, gülmekle ağlamak arasında bir tik ağzının kenarında seğirdi.

“— Adın ne senin?”

“— Hi.”

“— Bu köyden misin?”

“— Değil.”

“— Anan baban var mı?”

“— Yok.”

“— Kimin yanında kalıyorsun?”

“— Mamasan Çong-ca'nın.”

“— Para veriyor mu sana?”

“— Askerlere evin yolunu gösterirsem. Şakşiler kazanır-

sa..”

“— Şakşiler kazanırsa?”

“— On sent, yirmi sent verir.”

“— Ben sana bir dolar versem?”

Tekrar gülmek istedi. Gözleri ısındı. Deminki tik gevşedi, yüzüne yayıldı. Bir çirkin balık gibi baktı.

“— Vermen ki!”

Döndüm, yatağın kenarında asılı ceketime uzandım. Elimi koyun cebime soktum, para cüzdanımı buldum. Çadırın içine küçük bir rüzgâr doldu. Baktım kaçmış. Dışarı fırladım. İlerde bir nöbetçi süngüsü parlıyordu.

“— Hey! Nöbetçi!”

“— Buyur komutanım!”

“— Çocuk kaçtı. Yakalayın!”

Gecenin içinde koşuşmalar oldu, asker postalları toprağın üzerinde takırdadı, sesler duyuldu. Biraz sonra çocuğu yaka paça getirdiler. Beyaz gömleğinin üzerinde taptaze kan lekeleri vardı. Nöbetçinin elinden bileğini kurtardı, burnunu sil-di. Burnunun ucu, ağzının kenarı kan oldu. Eli kanıyordu. Nöbetçi, nefes nefese konuştu:

“— Tel örgünün üzerine düştü. Ayağından yakaladım. O bir yana geçmek için çabaladı. Fakat kurtulamadı.”

Biraz önce cebinden çıkan kirli mendilini önüne attım.

“— Al, sil yüzünü!”

Mendili aldı, kanayan eline sardı.

“— Niye kaçtın? Ben sana para verecektim.”

Vahşileşti, gözlerini kısıp bağırdı:

“— Yalan söylüyorsun. Vermiyecektin.”

Nöbetçi tartaklamak istedi.

“— Bırak, dedim, sen kapının önünde bekle!”

Bir sigara çıkardım, kâğıdını yırtıp, tütünü avucuma boşalttım.

“— Uzat elini!”

Kanlı avucuna tütünü bastım. Haykırdı, yaralı elini apış arasına sokup, iki büküm oldu.

“— Bak, dedim, bu tarafa ne için geçtiğini söylemezsen seni hapsederim. Ellerine kelepçe vururlar. Belki de seni kurşuna dikerler.”

Yüzüme baktı. Ciddiyetimi ölçmek istedi. Dimdik baktım.

“— Açtım.” dedi.

“— Yalan söylüyorsun.”

"— Vallah!"

"— Gecenin bu saatinde ne bulacaktın?"

"— Ekmek!"

"— Ekmek mi?"

"— Ekmek ya. Akşam aşçı bizim tarafa atarken, bu tarafa düştü."

"— Ne tarafa?"

"— Sizin tarafa. Tel örgüsünün kenarına. Boş bira kutularının bulunduğu yere."

Akşamları aşçılar artan yemekleri, ekmek parçalarını, meyva kabuklarını tel örgüsünün öbür tarafına atıyorlar, bir sürü çocuk, kadın, erkek, bunları daha havada iken kapıyorlar, kavga ediyorlar, ortalığı anlamadığımız bir dilin gürültüsüyle dolduruyorlardı. Her akşam doymuş, yemeğe kanıksamış, bir kaç aşçıyla aş bir sürü insanın oyunlarını görüyorduk.

Nöbetçiye seslendim. Ekmeğin yerini tarif ettim, aramasını söyledim.

"— Elin acıyor mu?"

"— Acımıyor."

Nöbetçi gelene kadar tek kelime konuşmadık. Nöbetçi bir tarafından iştahsız bir ağzın ısırıldığı büyükçe bir ekmek parçasıyla içeri girdi, ekmeği masanın üzerine bıraktı.

"— Bir daha bu tarafa geçme. Vururlar seni sonra."

Nöbetçiye:

"— Götür, tel örgünün öbür tarafına bırak." dedim.

Masanın üzerinden çakısını, boş kibrit kutusunu, jilet kâğıdını aldı, yüzüme bakmadan, nöbetçinin önünde, dışarıya çıktı. Arkalarından baktım, nöbetçinin süngüsü parlıyor, çocuğu ürkek silüetini aydınlatır gibi oluyordu.

"— Hiiii!.." diye bağırdım.

Durdu, geriye baktı.

"— Ekmeğini burada unuttun."

Kırgın, ince bir sesle:

"— İstemiyorum" dedi, "senin olsun."

Han nehri ulu bir durgunlukla akıyordu.